

[Breckmann]

res betalingsbalance til et overskud på kun 3 år; det tog Danmark 10 år med en borgerlig regering at få et overskud på betalingsbalancen.

Men vor ulykke er den stadige nedgang i fiskeriet fra 140.000 t til kun 75.000 t fisk fra hjemmebankerne i løbet af syv år, og denne ressourcekrise har slået fødderne væk under vor ensidige økonomi og har været en årsag til landskassens faldende indtægter og til erhvervenes og bankernes dårlige økonomi.

Som sagt vil vi også denne gang gerne forsøge selv at løse problemerne, men når det er sagt, vil jeg dog sige til regeringen, at hvis vi skal have råd fra dansk eller udenlandsk side, må de råd være gavnlige og ikke skadelige, for der er nemlig to muligheder. Lad mig indtrængende bede regeringen om at bruge sine lånebetingelser til landsstyre og Lagting som den store mulighed, der ligger i at genrejse den færøske økonomi. Hvis det ikke lykkes, fordi den ene eller begge parter vælger forkerte økonomiske løsninger, bliver følgerne uoverskuelige, og Færøerne er færdige som det selvstændige samfund, vi nu kender.

Min henstilling til statsministeren som færøsk fagminister er, at de tre danske medlemmer i 500 mio.-fondsbestyrelsen udvælges i samråd med færøske pårørende og med størst muligt hensyn til det formål, hvortil de vælges, nemlig at genrejse erhvervs- og bankgrundlaget for det færøske hovederhverv, fiskeriet.

Vi har brug for dygtige og erhvervsforståelige fagfolk til dette formål og ikke for akademiske pappenheimere, der aldrig har præsteret mere end at klatre til tops ad en ansvarsnem embedsstige, og dårlige nationaløkonomer har vi allerede flere af på Færøerne. De har givet vores blandingsøkonomiske politiske dagdrømmere nok af dårlige råd, og det var dem, som vildledte politikere og erhvervsfolk ud i gældssætningen fra 1985 til 1988, da Folket flokken stod magtesløs uden for landsstyret og ikke kunne have hånd i hanke med den socialistiske regering, der dengang rådede. Nogle offentligt udpegede og finansierede såkaldte erhvervsfolk udmanøvrerede – de fleste af dem var jo fiduser – Færøernes dygtige erhvervsfolk, der først blev fremstillet i befolkningens bevidsthed som senkapitalismens grådige og uduelige forhindringer for indførelse af blandingsøkonomiens harmoniske idealsamfund.

Nu leder de samme kollektivister med lys og lygte efter de erhvervsfolk, som er nødvendige for Færøernes genrejsning, men som helst er slået fordærvet først af politisk forfølgelse i 1980'erne, siden af offentligt bestemte fejlinvesteringer og nu til sidst af den politisk inspirerede krise.

Min anden indtrængende henstilling til regeringen drejer sig om udnævnelsen af de IMF-folk, der skal vejlede landsstyret og Lagtinget med det politisk-økonomiske genoprettingsprogram. Det er nemlig altafgørende, at de folk har en borgerlig holdning til nationaløkonomi. Hvis de skulle være blandingsøkonomiske vanetænkere, der kun interesserer sig for, at Lagtingets finanslov balancerer, er den nemmeste udvej at kræve skatter og afgifter sat op med de nødvendige 150 mio. kr., og/eller at alle offentlige investeringer i de kommende år bliver sparet væk. En forhøjelse af skattetrykket på Færøerne vil være opskriften på en katastrofe og en langvarig depression, lige meget hvad der ellers sker.

I betragtning af at regeringen nu omsider prøver at sænke det danske skattetryk, er det politisk ulogisk at kræve en forhøjelse af Færøernes skatter, især af marginals-katten. Ligeledes er det meningsløst, hvis IMF-programmet kræver, at Lagtinget udskyder de sølle 270 mio. kr. i offentlige investeringer, der jo kun er 10 pct. af Lagtingets finanslov, hvis Lagtingets driftsudgifter samtidig får lov til at stå ubeskåret; de udgør nemlig 90 pct. af vores offentlige udgifter i kommende år.

Et eventuelt krav om at sænke understøttelsen af fiskerierhvervet ud over de 65 pct., som det allerede er skåret ned med på kun 2 år, vil medføre sammenbrud for denne erhvervssektor og dermed for hele vort samfund.

Grunden til min frygt for forkert vejledning fra dansk eller udenlandsk side er den sidste rapport fra Det rådgivende udvalg vedrørende Færøerne, hvor man kun kritiserer Lagtingets investeringer næste år på disse 10 pct. af finansloven, men fuldstændig ser bort fra de tårnhøje driftsudgifter, der skyldes vore høje offentlige lønninger. Ligeledes giver udvalget kun ét råd med hensyn til at få balance i finansloven, nemlig ved at påvise, at Færøerne endnu ikke har så hårdt et skattetryk som Danmark.